

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE ZELFMOORD

Een toneelspel in één bedrijf

door

Carl Eyckmans

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2014

Nr.2026

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE ZELFMOORD* op te voeren moet de naam van auteur *CARL EYCKMANS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1993/0220/016
ISBN- 978- 90-385-02182

© 1993 Toneelfonds J. Janssens/Carl Eyckmans
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een kamertje van een appartement in een oud herenhuis in de grootstad. Oud behangselpapier, vochtvlekken. Er staat een bed, niet antiek, niet modern, het soort meubel dat te koop is op rommelmarkten. Er is één nachtkastje met een lade, een tafel en enkele stoelen van dezelfde "stijl". Er is één venster waar geen of bijna geen licht doorkomt. Het gordijntje is vergeeld en aan één kant van de rail losgeraakt.

ZIJ en HIJ komen binnen. Wij hebben hun voetstappen in de gang gehoord. Zij is halfweg de twintig. Ze is erg eenvoudig gekleed, een rok en een blouse, een jasje en laarzen. Ze is zeker niet volgens de mode gekleed. De wat minder geslaagde kleurencombinatie is zeker niet gewild, eerder een noodzakelijkheid: de inhoud van haar kleerkast is eerder mager. Ze zou knap kunnen zijn. Maar ze is onverzorgd. Haar haar hangt flets en zonder veerkracht naast haar gezicht.

Hij is dertig maar ziet er ouder uit. Hij is onzeker en zeker niet het toonbeeld van levenslust. Hij draagt een confectiepak met das. Dat draagt hij niet zozeer om er voorkomend uit te zien maar waarschijnlijk omdat hij geen andere keuze had.

Zij komt eerst binnen. Hij blijft, helemaal niet op zijn gemak, aan de deur staan. Het is duidelijk dat zij elkaar nog nooit eerder ontmoet hebben. De onzekerheid, de moeite om zich een houding te geven, is tastbaar. Het wordt een moeizaam gesprek, met lange stiltes. Het valt dadelijk op dat hij nauwgezet de beleefdheidsvorm hanteert terwijl zij hem tutoyeert. Het lijkt wel alsof hij niet, of niet meer, gewoon is om met anderen om te gaan. Uit haar vragende blikken, haar soms geërgerde uitdrukking kan men begrijpen dat zij zelden of nooit te maken heeft met mannen met wie ze zo moeilijk contact krijgt.

- ZIJ (Maakt zuchtend een opmerking omdat ze wel merkt dat hij geen aanstalten maakt om te praten) Welkom in het paleis van de verbannen schoonheid.
- HIJ (Reageert niet. Een stilte.)
- ZIJ Jij had je wel iets anders voorgesteld, is het niet?
- HIJ (Reageert niet. Een stilte.)
- ZIJ (Met een breed armgebaar.) Ik heb een bed, een nachtkastje, een tafel en enkele stoelen. In de kamer hiernaast staat ook nog een kleerkast en een koelkast. Meer mag een gevangene toch echt niet verlangen ...
- HIJ (schrikt) Een gevangene?
- ZIJ Dat was een grapje dat alleen voor mezelf bestemd was. Ik verzin regelmatig zulke pijnlijke geestigheidsjes om mezelf wat op te monteren. (vreugdeloos lachje) Maar ik ben er zeker van dat jij de prins bent die net een lange en vermoeiende reis heeft ondernomen om de verbannen schoonheid met één kus van alle leed te bevrijden. Je schimmel staat buiten ongeduldig te hinniken. Hij wil zo spoedig mogelijk kennismaken met zijn nieuwe meesteres. Hij zal haar in een wilde galop over besneeuwde bergen en door groene dalen naar het koninkrijk van het geluk dragen ... (korte pauze) Jij schijnt niet erg onder de indruk te komen van mijn heerlijke fantasieën.
- HIJ (Verlangt naar een normaal gesprek.) Het is hier wel erg donker.
- ZIJ Het flatgebouw hiernaast geeft het licht geen kans.
- HIJ (Gaat tot aan het venster en kijkt naar buiten.)

- ZIJ Ik weet best dat het hier ongezellig is.
- HIJ Waarom verhuist u dan niet?
- ZIJ Omdat ik er de moed niet voor heb. Een jaar geleden vond een man dit onderkomen voor me.
- HIJ (na een stilte) Kon u dan zelf niets vinden?
- ZIJ Ik was zelfs niet in staat om te zoeken. Maar dat heeft nu geen belang. Hij betaalt nog steeds de huur en ik weet zeker dat hij het niet erg zou waarderen als ik hier zou vertrekken.
- HIJ De grote liefde?
- ZIJ (schamper lachje) Nee, hij is ervan overtuigd dat ik hem nog erg veel verschuldigd ben. Ik daarentegen vind dat hij me beter aan mijn lot had overgelaten. Als ik hem dat zeg dan ben ik "on-dankbaar" en "onredelijk".
- HIJ (om iets te zeggen) Ach zo. Ja, ik begrijp het.
- ZIJ Begrijp jij het? Daar twijfel ik aan. Ik geloof er zelfs helemaal niets van. Maar goed, toen ik hier voor het eerst binnenkwam, straalde ik van tevredenheid en overmoed. Ik was ontsnapt. Ik zou hier de zon zijn ; ik had de buitenwereld niet nodig om het hier tot een paradijs te maken. Ik sleepte tientallen planten binnen. Het was hier net een tropische tuin. Maar niet voor lang ... ze lieten me allemaal in de steek. Ik praatte met hen, ik verzon zelfs verhaaltjes, ik gaf hun dozijnen verschillende soorten meststoffen, experimenteerde met droogzetten en met liters water gieten. Het was hopeloos. Ze verdwenen één na één in de vuilnisbak. (Een stilte. Hij reageert niet. Zij praat verder omdat zij niets anders weet te verzinnen.) Ik heb hier ook een hamster gehad. Een erg gezellig diertje. Het liep vrij rond. Maar na enkele weken begon zijn buikje op te zwellen. Ik weet niet of hij pijn had. Hij heeft daar in de hoek twee dagen gezeten, zonder te bewegen. Hij is daar ook gestorven. Mijn goudvissen hebben nooit langer dan drie weken geleefd. Het oude vrouwtje dat hier net boven woont, zegt dat het water te veel kalk bevat. Het is net alsof alles wat hier binnenkomt, gedoemd is om snel te sterven.
- HIJ (Draait zich om. Hij glimlacht voor het eerst. Misschien voelt hij zich al wat beter in haar gezelschap.) U geeft me wel prettige vooruitzichten.
- ZIJ (erg zacht) Als alles volgens plan verloopt, zal ik hier net als al het andere vrij vlug worden buitengedragen.
- HIJ (schrikt) Wat bedoelt u daarmee?
- ZIJ (negeert zijn vraag) Ik ben alleszins blij dat je in deze kamer je stem teruggevonden hebt! Weet jij dat jij heel de afstand van de boekenwinkel tot hier naast mij hebt gelopen zonder één woord te zeggen. Ik begon me al ongerust te maken.
- HIJ (wat schaapachtig) Ja, ziet u, ik voelde me niet erg rustig. Ik was bang om een kennis tegen het lijf te lopen die me later zou kunnen vragen met welke vrouw ik op stap was. Dat zou een erg vervelende situatie zijn, dat begrijpt u wel.
- ZIJ (meer tot zichzelf) Als het van mij afhangt, zul jij nooit nog vragen hoeven te beantwoorden.
- HIJ Ik moet zeggen dat u echt wel in raadsels spreekt.

- ZIJ Ik weet het. Meestal is het zo erg dat ik zelf niet eens meer kan volgen. Ik ben voor mezelf erg onaangenaam gezelschap. Daarom ben ik ook blij dat jij er bent. Zeg eens, waar woon jij eigenlijk?
- HIJ (twijfelt) Aan de andere kant van de stad. (glimlacht) Nee, wacht even : ik mag niet vergeten dat ik een hoofdrol speel in uw sprookje. (korte pauze) Mijn burcht staat drie zonsopgangen van hier aan de rand van de wijde vlakte waar elke dag opnieuw de nevel geboren wordt.
- ZIJ Dat heb je handig opgelost.
- HIJ Hoe bedoelt u?
- ZIJ Nu weet ik nog niets meer.
- HIJ Zou u me geloven als ik u zegde dat ik nergens woon?
- ZIJ Natuurlijk niet.
- HIJ Dan zult u tevreden moeten zijn met mijn nietszeggend antwoord. Of is het zo belangrijk om te weten waar ik thuishoor?
- ZIJ Nee. Maar één ding weet ik wel zeker : jij was geen moment bang om een bekende te ontmoeten. Dat was niet de reden van je stilzwijgen. Jij gedroeg je als een toerist, je had geen tijd om te praten. Elk gebouw, elke affiche, elke etalage kreeg je volle aandacht. Het leek wel alsof je alles om je heen prachtig vond. Jij was een buitenlander die zocht naar herkenningspunten, naar bezienswaardigheden waar hij thuis al iets over had gelezen. En toch heb jij hetzelfde accent als ik. Ben jij misschien een lange tijd op reis geweest?
- HIJ Zo zou men het kunnen noemen.
- ZIJ (glimlacht) Veel kom ik van jou niet te weten. (Zij gaat op de rand van het bed zitten en ritsst haar laarzen los. Ze doet ze uit en gooit ze nonchalant in een hoek van de kamer. Deze beweging maakt hem zichtbaar nerveus. Zijn antwoord is dan ook tamelijk scherp.)
- HIJ Daar heb je ook geen behoefte aan, denk ik. Ik vraag me trouwens nog steeds af waarom ik met u ben meegekomen.
- ZIJ Ik heb het je niet gevraagd.
- HIJ Niet met woorden, nee ... Ik moet zeggen dat het een zeer vreemde gewaarwording was.
- ZIJ Oh ja? Vertel me er wat over.
- HIJ Waarom? Dat heeft toch geen enkele zin.
- ZIJ (plagerig) Om gesprekstof te hebben én om mij een plezier te doen.
- HIJ U bent één groot vraagteken ... O.K., als u het prettig vindt. (denkt even na) Wel, ik stond voor het rek met de Engelse romans toen u naast me kwam staan. Eerst hechtte ik er geen aandacht aan. Die boekenwinkel is zo druk dat er altijd wel iemand vlak bij je in de buurt is. Uw aanwezigheid begon me pas te interesseren toen u me bleef volgen als een schaduw. U was nooit verder weg dan een halve meter.
- ZIJ (geamuseerd) En toen vertrok jij op een drafje, alsof je bang was om aangerand te worden naar de afdeling exacte wetenschappen.
- HIJ (doodernstig) Ja, dat was een soort test. Want om de één of andere reden was ik er zeker van dat uw blijvende aanwezigheid niet zo toevallig was. Maar aan de andere kant kon ik ook niet geloven dat u me naliep. Ik was bang dat mijn fantasie een loopje met me

nam, dat ik een wensdroom voor werkelijkheid hield. Waarom zou een vrouw zoveel interesse voor me hebben? Ik ging dus naar een afdeling die me hoegenaamd niet kon boeien.

ZIJ Jij kwam tot de vaststelling dat je inderdaad achtervolgd werd en je verschoot in één klap van kleur.

HIJ (wandelt door de kamer. Misschien praat hij iets te snel om zijn onzekerheid te verbergen)
Nee, dat was pas toen ik u in het gezicht had gekeken. Het is me nog niet dikwijls ... nog nooit overkomen dat een vrouw zo tegen me glimlachte. Het was eer eigenaardig : het was net alsof ik het moment voordien hevig geschrokken was of alsof ik plots een reden had om dolgelukkig te zijn. Mijn lichaam was één groot hart geworden. Het was een prettig gevoel dat me toch benauwde. (Hij merkt dat zij stralend naar hem zit te luisteren.) Lacht u me uit?

ZIJ Integendeel. Ik geniet er van. Jij kunt prachtig praten. Je zou me wel een groot plezier doen met dan overbeleefde "u" te laten vallen. Zó voornaam ben ik niet.

HIJ Zoals u wil. (met een gemeente glimlach) Daar doe ik het weer. Zoals je wil.

ZIJ Heerlijk is dat! Vertel me nu eens verder.

HIJ Maar u weet ... (zij sist afkeurend en hij verbetert zich met een glimlach) ... jij weet toch even goed als ik wat er gebeurde.

ZIJ Toch wil ik het uit jouw mond horen. (zij kijkt op haar horloge) We hebben toch al de tijd. Of ben jij erg gehaast?

HIJ Nee, helemaal niet. (Hij twijfelt.) Ik heb mijn vrouw verteld dat ...

ZIJ (onderbreekt hem. Zij klinkt tamelijk scherp) Ben jij getrouwd? Jij draagt geen ring. Daar heb ik speciaal op gelet!

HIJ (twijfelt opnieuw) Oh, ik draag hem zelden. Mijn vrouw heeft me daar al verscheidene keren een opmerking over gemaakt. Zij denkt dat ik hem niet draag omdat ik niet wil dat anderen merken dat ik gehuwd ben. Maar dat is helemaal niet waar. Het is gewoon dat vervelende gevoel...

ZIJ (is erg gespannen) Zijn jullie erg gelukkig?

HIJ (twijfelt) Ik weet niet. Wij zijn nu toch al ... zes jaar samen en er zijn toch nog nooit moeilijkheden geweest. Er is overal wel eens ruzie maar ... Gelukkig zijn? Daar heb ik nog niet over nagedacht.

ZIJ Hoe ziet zij er uit?

HIJ (verward) Ik weet het niet. Ik kan geen beschrijving van haar geven.

ZIJ Dat is toch onmogelijk. Je kan toch wel een voorstelling maken van iemand die dag en nacht bij je is.

HIJ Dat is waar. Zij is er altijd, van 's morgens tot 's avonds. Nu is dat fel verminderd maar tot vóór enkele maanden werd ik regelmatig wakker 's nachts van haar aanwezigheid. Ze praatte dan met me. Ze wist alles van me. Ze kende elk van mijn gedachten, hoe onbelangrijk ook. Elke beweging die ik die dag gemaakt had, interpreteerde ze ... Haar grote starende ogen joegen me uit bed. Ik ben er zeker van dat zij weet dat ik hier ben. Ze verbergt zich en ze ziet alles. Haar blik is verschrikkelijk!

- ZIJ Blijf toch kalm! Waarom ben jij zo bang?
- HIJ Ik kan het niet uitleggen. Maak je maar geen zorgen, de bui is al over. (Hij probeert te glimlachen en slaagt daar maar zwakjes in.) Ik praat liever niet over haar, dat is alles.
- ZIJ Mag ik nog één vraagje stellen?
- HIJ Waarom zou jij dat niet mogen? Ik heb me belachelijk aangesteld. Ik hoop dat je het me niet kwalijk neemt.
- ZIJ Natuurlijk niet. (gespannen) Zijn er kinderen?
- HIJ Nee, zo ver zijn we nooit geraakt. (een duidelijke aarzeling) Ik bedoel : zo ver zijn we nog niet.
- ZIJ (spreekt bijna binnensmonds) Gelukkig. Ik zou niet graag kinderen verdriet doen.
- HIJ Verdriet doen? (hij lacht) Wat ben jij toch een wonderlijke vrouw! Zelfs al had ik een dozijn nakomelingen dan zouden die toch nog niet weten dat ik hier ... op bezoek ben, dan zouden die jou toch niet kennen! Hoe zou jij hun op welke manier ook pijn kunnen doen?
- ZIJ (kort) Laat maar. Dat kan ik je niet uitleggen. Want als ik dat wel zou doen dan zou jij maken dat je weg kwam. En ik wil dat je blijft want... (Ze stokt.)
- HIJ Want?
- ZIJ Ik heb je nodig.
- HIJ Jij kent me niet eens. Hoe ...
- ZIJ (onderbreekt) Ik glimlachte dus en jij kreeg hartkloppingen. Wat gebeurde er toen?
- HIJ (begint zich duidelijk beter op zijn gemak te voelen) Niet zo erg veel meer. Toen ik weer wat tot mijn positieven was gekomen, zag ik je wegstappen. Ik wilde je terugroepen en ik besepte nog net op tijd dat al de klanten dan zouden opkijken. Wat moest ik zeggen als jij je als reactie op mijn kreet omdraaide? "Juffrouw, wil u die prachtige glimlach alstublieft nog eens herhalen?" (Zij lacht. Zij geniet van zijn relaas.)
Ik zou mij voor het oog van tientallen kopers belachelijk hebben gemaakt. Bovendien wist ik nog steeds niet of ik je aanwezigheid en je charme wel juist interpreteerde. Misschien was jij een echte boekenkenner die dacht in mij een soortgenoot te herkennen, en die daarom een, hoe zal ik het noemen ..., een vriendschapssignaal uitzond.
- ZIJ Op dat punt moet ik je teleurstellen. Ik heb sinds mijn schooltijd geen boek meer in de hand gehad.
- HIJ Je weet niet wat je mist en ik begrijp niet wat jij dan wel uitvoerde in een winkel waar niets anders te koop is. Maar kom ... ik ben bijna aan het einde van ons verhaal. Tot mijn grote spijt zag ik jou dus buitenstappen. Maar de teleurstelling duurde niet lang want ik merkte dat jij voor de etalage bleef wachten. Vóór ik mijn geweten kon raadplegen stond ik naast jou. Jij begon te stappen, ik bleef naast jou en nu zijn we hier. (tot zichzelf) Ik begrijp nog steeds niet waar ik de moed vandaan haalde.
- ZIJ (kijkt voor de tweede maal op haar horloge. Ze lijkt te schrikken. Ze springt recht en slaat het bed open. Wij zien gekreukte en niet erg frisse lakens. Ze begint haar blouse los te knopen.)
Ik wist niet dat het al zo laat was. (Ze gooit haar blouse op de grond en ritst haar rok los.)

- HIJ (ziet haar bewegingen en verliest in één moment de moeizaam opgebouwde zelfzekerheid. Om zich een houding te geven, draait hij zich om en kijkt door het venster naar buiten.)
- ZIJ (heeft deze beweging gezien en profiteert van zijn onoplettendheid om de lade van het nachtkastje open te trekken. Ze haalt er een revolver uit. Ze controleert of hij wel geladen is. Het wapen verdwijnt terug in de lade die door haar wordt gesloten.)
- ZIJ (terwijl ze haar nylons uitdoet) Kom je?
- HIJ (reageert niet. We zien wel hoe nerveus hij is.)
- ZIJ (draagt nog een slipje en een bh als ze in bed stapt). Zeg, is er iets met je?
- HIJ (draait zich om. Hij heeft het echt moeilijk.) Ik denk ... ik vind dat we hier niet mee kunnen verdergaan. Ik kan het niet. Het spijt me. Begrijp me goed : ik zal je het geld geven dat ik je schuldig ben ... Ik zal je verloren tijd graag vergoeden.
- ZIJ (wordt kwaad. Zij kan haar oren niet geloven.) Hé, wacht eens even. Ik wil van jouw geld niet weten. Ik ben geen hoer! Dacht jij dat ik een hoer was? (Ze gilt.) Dacht jij dat óók al!

(Haar boosheid raakt hem. Hij begint te praten over zijn wereld, zij over de hare. Ieder wordt in beslag genomen door eigen problemen. Ze horen elkaar wel maar luisteren niet.)

- HIJ (zacht) Ik ben een halve dag buiten en ik bots al frontaal met de wereld. Ik ben nochtans gestart met een hart vol hoop en goede voornemens.
- ZIJ Vanmiddag heb ik deze kooi doelbewust verlaten. Mijn plan kon niet mislukken. Ik had alles grondig overdacht. Ik ging op zoek naar iemand en ik heb jou gevonden. En nu wil jij weg. Dat kan je, dat mag je mij niet aandoen.
- HIJ De man die vanmorgen binnenkwam droeg een antracietgrijs pak. Hij was gladgeschoren en bracht een erg dure geur met zich mee. Hij leek op een geslaagd zakenman en ik vond dat zo een heer niet thuis hoorde in mijn kamer. Ik schaamde me omdat ik hem niet beter kon ontvangen.
- ZIJ Als het hem ooit terore komt dat ik het opnieuw geprobeerd heb, zal hij nog wreder worden. Hij zal me nog beter bewaken. Zijn ogen zullen schitteren van leedvermaak omdat ik er weer niet in geslaagd ben.
- HIJ Hij lette echter niet op mijn omgeving. Hij keek me recht in het gezicht.
- ZIJ Ik beseef echt wel hoe gevaarlijk hij is!
- HIJ Zo, zei hij, vanaf vandaag kunt u weer een normaal leven beginnen te leiden. Ik hoop van ganser harte dat u er voor honderd procent in slaagt.
- ZIJ Jij wil mij betalen en ik ben van plan je dat wat je het liefste is te ontnemen. Ik ben geen hoer maar ik ben graag bereid die rol voor één keer te spelen. Want ik wil mijn doel bereiken. Jij brengt me in verwarring. Jij doet mij twifelen. Ik heb het verkeerde soort man opgepikt. Als jij niet met mij gepraat had maar me zonder commentaar in bed had gesleept, dan zou er geen enkel probleem zijn. Maar nee, jij bent vriendelijk, jij glimlacht en je

bezorgt me met je onnozele, onschuldige blik het mooiste moment dat ik in jaren heb beleefd. (Plots klinkt haar stem kwaad en dreigend.) Maar ik verzeker je dat jij er niet in zult slagen mij van mijn voornemens af te brengen. Jij zult niet de kans krijgen om net op het laatste moment alles in duigen te laten vallen, om zo hinderlijk te zijn als dat wijf dat hier boven woont of als die wissel.

- HIJ (Haar uitbarsting is wel tot hem doorgedrongen, heeft als het ware de trance doorbroken. Hij reageert verbaasd.)
Wissel? Bedoel je een spoorwissel? Wat heb jij met treinen te maken? Of kan je mij dat niet uitleggen?
- ZIJ Toch wel. Ik beleef het elke dag opnieuw, een steeds weerkerende boze droom. Het was verschrikkelijk. Misschien kan ik de kwelling verlichten door ze onder woorden te brengen. Alhoewel dat nu in feite nog maar weinig zin heeft.
- HIJ Doe het toch maar.
- ZIJ Ik weet wel zeker dat jij niet de kans zult krijgen om het verder te vertellen.
- HIJ Als jij bedoelt dat ik toch niemand ken met wie ik over jouw verhaal kan praten, dan heb je gelijk.
- ZIJ Zo bedoelde ik het helemaal niet.
- HIJ Hoe dan wel?
- ZIJ (ontwijkend) Wil je het horen, of niet?
- HIJ Natuurlijk.
- ZIJ (denkt even na en begint dan rustig te praten) Het was niet zomaar een bevlieging. Ik had alles grondig overdacht. Ik wachtte alleen het moment af dat ik even aan zijn aandacht, zijn bewaking eigenlijk kon ontsnappen. Die donderdagavond zag ik mijn kans schoon. Hij was even de deur uit en er waren geen klanten in de zaak.
- HIJ De zaak?
- ZIJ Ja, de bar waar hij me geplaatst heeft na mijn ... afvalligheid. Het is een soort dwangarbeid. Ik nam niet eens de moeite de boel te sluiten. Ik wist dat hij dadelijk kon terugkomen en elke seconde langer was me te veel. Ik rende de straat uit. Het was niet ver tot aan de spoorweg. Ik klom het viaduct op en begon dan rustig tussen de rails in de richting van het rangeerstation te wandelen. Het duurde niet lang of ik zag in de verte lichten naderen. Ik stopte en ging op een houten dwarsbalk zitten. Ik was erg rustig. Het was net alsof ik vanuit mezelf keek naar een onbekende vrouw die tussen glimmende spoorstaven zat te wachten. Het was net een film en vreemd genoeg, ik vroeg me zelfs af wat haar bezielde en hoe het met haar zou aflopen. Ik hoorde het doffe, zware gedreun van een ertstrein. Hij naderde snel. Driehonderd meter nog ... hondervijftig! Plots zat ik in het verblindende licht van zijn schijnwerpers. De machinist zag me waarschijnlijk want de toeter gilde. Oorverdovend! Ik sloot de ogen. Eindelijk was het zover. Het kon niet mislukken. De grote bevrijding. Het denderen werd donderen, het gekrijs van metaal op metaal : het laatste geluid dat ik zou horen, dat ik wenste te horen. Verrukkelijk. Het was een naderend orgasme, zo heerlijk! Het mocht gebeuren. Toch was er nog even een beklemmende angst voor wat komen ging. Maar daarna : de belofte van niet meer bang hoeven te zijn, nooit meer! Ik kon niet langer wachten. Het verlangen was te groot. Mijn lichaam zette zich schrap. Ik voelde de spieren trekken. Tranen gutsten over mijn wangen. Alle verdriet werd uitgeweend voor eens en voor altijd. Het ademen werd moeilijk. Mijn borst zoog en verdreef de lucht in pijnlijke snikken. Nu, nu, NUUUU!!!! (een korte pauze, ze begint erg kalm maar ze zal zich toch weer laten opzweepen door de herinnering)

Dan beseftte ik pas dat de klank me uit een andere richting bereikte. Ik hoorde het gevaarte niet meer recht vóór me, maar naast me. Ik MOEST kijken. Ontzettend! Ik gilte het uit van razernij want de wagons, hoge zwarte schaduwen, passeerden rakelings mijn rechterschouder. Ik krijste : nee, NEEEE! Ik sprong recht, struikelde, viel plat op het gezicht. De scherpe keien kerfden diepe sneden in mijn handen en knieën. Ik jankte als een hongerige kettinghond. Toen zag ik het. Nog geen drie meter vóór me was de wissel, de ellendige rotzak die de trein op een ander spoor had geleid. Ik werd misselijk, ziek. Zo ziek had ik me nog nooit gevoeld. Ik moest overgeven maar ik kon het niet. Alles deed pijn. Ik stond recht en draaide me om. De achterkant van de trein, een trillend rood licht op de laatste wagon dat steeds kleiner werd. Ik zag hoe snel de dood zich van mij verwijderde. Het duurde niet lang meer of het achterlicht verdween. Het geluid stierf weg en ik wist dat ik moest wachten tot ik weer voldoende moed had om opnieuw te beginnen. Ik strompelde naar huis en ik lag twee dagen in dit bed met wijdopengesperde ogen. Ik was zelfs te moe om te slapen. Hij vond me hier en maakte mijn leven nog ondraaglijker. (erg koel) Dat was het verhaal van de wissel.

- HIJ (ademt luid uit) Oef, daar word je wel even stil van. (Hij begint plots te glimlachen) Alhoewel je het ook wel humoristisch kan bekijken : iemand die zelfmoord wil plegen en zich van spoor vergist.
- ZIJ (nijdig) Durf niet lachen!
- HIJ Nee, natuurlijk niet (ernstig) Waarom deed je het in feite?
- ZIJ (nog steeds nijdig) Denk jij dat ik met opzet op een verkeerde plaats ging zitten? Vergeet het maar!
- HIJ Ik bedoel : waarom wilde jij jezelf van kant maken?
- ZIJ Ik heb al genoeg gesproken. Nu is het jouw beurt. Hoe ging het verder met die nette man op je kamer. Waarom kwam hij jou opzoeken?
- HIJ (korte pauze, hij is heel ernstig) Hij gaf me een envelop met vierduizend frank. "U moet proberen het geld zo nuttig mogelijk te besteden", zei hij.
"U zal het in het begin niet gemakkelijk hebben maar u moet zich steeds de toekomst en het geluk dat u nog wacht voor ogen houden. Als ik u een goede raad mag geven : denk nooit dat u problemen kan oplossen door vergetelheid te zoeken in een café of bij een vrouw. Hier is een lijst met adressen waar u steedsterecht kan. U zult vlug merken dat er heel wat mensen bereid zijn om u te helpen bij de eerste erg moeilijke stappen. Veel geluk. Wil u me nu volgen ... " Hij bracht me naar de uitgang en zo naar de grote uitdaging.
- ZIJ (heeft verbaasd naar hem zitten luisteren) Waar heb jij het inhemelsnaam over?
- HIJ (glimlachend) Dat had ik jou al dikwijls kunnen vragen.
- ZIJ (tamelijk bits) Ja, natuurlijk. Maar het voornaamste voor jou is toch wel dat jij er voor de zoveelste maal in geslaagd bent om op een handige manier een vraag te ontwijken.
- HIJ (glimlacht) Daar heb je gelijk in.
- ZIJ Waarom doe jij dat?
- HIJ (plagend) Wil jij dat echt weten?
- ZIJ (geënerveerd) Zo blijven we aan de gang. Ik stel je een vraag en jij antwoordt met een andere. Ik heb geen zin in dat soort spelletjes. Kleed je uit en kom bij me in bed. Onder de lakens is elk woord overbodig. (Ze kijkt voor de derde maal op haar horloge) Trouwens, wij moeten ons haasten.